

ВЛАДАНКА ЦВЕТКОВИЋ

ПЛЕС ПРАШИНЕ

ТЕЛЕБЕЗГЛАВ (тело без главе)

Папиру одузимам
снежнобело девичанство.

Увредљиво је како стварност
не поставља границе.
Као да сам у кампу – Пропаст
за заблуделе мутанте.

Постављам испред себе Памћење.
Лево стављам Жудњу, а десно Језик.
На западу је Ризик,
На истоку Срце.
На југозапад стављам Могућност,
а на југоисток, Главу.

Чудан вашарски воз искуства.

СПАВАЋА СОБА

Ноћ мирише на влажно
лишће и асфалт.
Киша шиба кроз ореоле
уличних лампи.
Ми, у заједничком искораку
према великодушној тами.
Дионизијској.
Психа лелуја.
Флерт с колапсом.
Налет задовољства
хитнут у висине.
Земљотрес у срцу
запоседне од табана до главе.
Освежи отиске прстију,
трепавице, стидне длацице...
као савршен прескок
скакача с мотком.
Крв у глави дивља.
Колосално.
Необуздано.
Етер међу нама дрхти.
Судар потпуног слепила
и савршеног вида.
Грамматика тренутка.

ХЛАДНА ЧАША СТВАРНОСТИ

Вечерња светлост
расипа се по облацима.
Гледам птицу
што лети ка прозору
описујући кругове у ваздуху,
као да скицира неки запис.
Обрушава се на стакло
и схватам –
новински лист заробљен
у канцама ветра.
Сићушан кончић осмеха
повукао је крајеве
мојих усана.
Тишина.
Сенке кључају и
надимају се по угловима.

Помислих, да
грудва ожиљачног ткива
може нестати.

ПЛЕС ПРАШИНЕ

Попут шушкавог звука
грицкања термита
патња се ушуњала.
Велика загонетка
у предворју сна и јаве.
Све беше као да
волим пламен или ветар.

Срце ћу оставити
међу прљавим пепељарама
и попут згужваног моржа
отетурах у сутра.

ИНТУИТИВНЕ АНТЕНЕ НИСУ БРУЈАЛЕ ОД СИГНАЛА

Изгледао си
Као лепо ковано гвожђе
На некој капији.
Неодољиво за око.
Волела сам посматрати
Како ти спори смех клизи
Од усана до очију.
Бејаш похлепна.
Треперила у ваздуху.
Пузала, шуњала кроз уста,
До стомака, скорелих плућа.
Речи нам нису биле важне.
Давале су нам времена
Да ослушкујемо сами себе.

Време је неумољиво марширало
Ка свом крају, и није
Страшно оно што сам написала,
Већ оно што сам могла написати.